

HOĆE LI NAĆI VJERE NA ZEMLJI?

29. nedjelja kroz godinu, C

Često nas Božja riječ stavlja u nedoumicu kada govori o smislu i snazi molitve. Isus tako rado veli: „*Tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se.*“ Drugom prilikom veli: „*Da imate vjere koliko je zrno gorušičino, rekli biste ovom dudu: 'Iščupaj se s korijenom i presadi se u more. I on bi vas poslušao'*“ (Lk 17,6). Razumljivo je onda da su tijekom povijesti Crkve bili na osobitoj cijeni koji su svojom vjerom i svojom svetošću činili takove čudesne stvari. Zar se već apostolima nisu divili i sami pogani videći kako istjeruju nečiste duhove? Čak i danas, želi li se dokazat iznimna svetost nekog kandidata za oltar, gleda se jesu li se događala čudesa na njegov zagovor.

I tako smo, još jednom skloni zamijeniti bitno i nebitno. Ta što je važnije: vjera i ljubav prema Bogu ili čudesni znaci koji iz toga proizlaze? Evo primjera iz običnog života. Pozvani smo na svečani objed, na krstítke, na kakvu značajnu obljetnicu ili jednostavno na prijateljski objed, obiteljsku svečanost. Zar će u tome slučaju biti presudno to kakva su jela na stolu, kakvo posuđe i posluga, kakvi ukrasi? Složit ćemo se: među pravim prijateljima objed je tek način da se iskaže radost drugovanja, da se iskaže prijateljstvo i naklonost. Razumljivo je stoga da budemo duboko povrijeđeni kad je nekome bitan samo materijalni vid cijelog slavlja.

I Isus uporno želi dati pravi smisao čudesa koja je činio. Ljudi su uvijek iznova tražili čudo radi čuda, čudo u obliku izlječenja. Htjeli su od Isusa da im on pomogne, da spasi tjelesni život, da izliječi bolesti. I onda im pripovijeda prisposobu o nepravednom sucu koju zbog upornog navaljivanja pomaže siromašnoj udovici. Pa ako se ljudi ne mogu oglušiti na uporne molbe, kako bi to onda Bog mogao učiniti?

A mi ljudi to jednostavno krivo shvaćamo. Kao oni gosti na svečanom objedu kojima je samo do jela i gošćenja, a zaboravljaju na drugovanje i plemenite osjećaje. Naime, nama su važni naši mali ljudski prohtjevi i upravo onamo smjera naša molitva. Uporno molimo za zdravlje i za uspjeh, uspjeh u poslu, u školi, na fakultetu, uspjeh u društvu... I velimo sami sebi: Isus veli kako samo treba ustrajno moliti i naše će se molitve ispuniti. Zar je Bog doista puki ispunjivač naših ljudskih prohtjeva?

Drugi, oni duhovniji, svjesni snage molitve, uporno i uporno mole i za neke duhovne ciljeve (obraćenje ljudi, mir u svijetu). A onda kad to sve skupa baš ne ide tako, onda padaju u tjeskobu pitajući se kakvi su to oni molitelji. Kao da mi trebamo poučavati Boga što mu je činiti!

Ta što je molitva? Zar ne traženje Boga, zahvaljivanje. Molitva umnaža vjeru, nadu krijepi, ljubav jača. I to je ono bitno. Jer, počnemo li cijeniti molitvu time koliko je uslišana, onda bi netko bogohulno mogao reći kako ni Isusove molitve nisu bile baš sve uslišane (sjetimo se neobraćenih gradova, sjetimo se Jude i onog mladića koji su mu okrenuli leđa).

Mi jednostavno želimo moliti. Uporno i svakodnevno Boga tražiti. Uporno i svakodnevno tražiti njegovu blizinu, njegovu svjetlo i njegovu snagu. I to nam je dovoljno. A on neka doda ono što nam je potrebno. Kad Sin čovječji dođe, neće gledati na čudesne znake nego će se pitati *hoće li naći vjere na zemlji.*

Zvonko Pažin